

[Gert Petersen.]

til at gå ind på — at jeg undrer mig noget over den erklæring, som EF-ministrene kom med for nylig, hvor de protesterede både mod den spanske regerings holdning og mod, hvad de kaldte terroristerne. Det minder mig helt og aldeles om dengang, under besættelsen, da modstandskæmpere i Danmark også blev kaldt terrorister. Man må forstå, at når alle andre veje er lukkede, når der ikke er andre muligheder, så er der ikke andet for end en væbnet kamp som den, der føres i Spanien fra spanske frihedskæmperes side. Jeg synes også, man bør bemærke, at denne væbnede kamp udelukkende er rettet mod Francos SA-korps, civilgarden, og mod det politiske politi i Spanien og ikke mod civilbefolkningen. Det er den ene ting.

Den anden ting er, at jeg er helt enig med det, hr. Hilmar Baunsgaard sagde om forholdet til USA. Det er ikke tilstrækkeligt, det kan, selv om det måske ikke er hensigten, blive opfattet som hyklerisk, hvis man nøjes med at give udtryk for vrede over Franco, men ser helt bort fra, at Franco ikke ville kunne holde sig ved magten, hvis ikke det USA, som Danmark er i alliance med, støttede ham i den grad, man gør. Derfor bør protestens adresse også være Washington. Så meget om det.

Så vil jeg sige om selve åbningstalen, at selv om jeg da så sandelig også har hørt åbningstaler, der har været lige så intetsigende eller mere intetsigende, synes jeg nok, at der ligesom er nogle stærke hæmningsindbygget i åbningstalen. Jeg lyttede nøje, og bortset fra nogle få undtagelser her og dér i talen tror jeg såmænd, at hr. Poul Hartling kunne have holdt nogenlunde den samme tale. Det var en programerklæring, der er udarbejdet i skyggen af septemberforliget, og jeg mærkede mig, at selv ØD, som kan have mange svagheder, men som dog var et interessant udspil fra socialdemokratiets side, turde statsministeren kun omtale i gedulgt form og i forbindelse med nedsættelse af en arbejdsgruppe. I det hele taget er det jo ganske imponerende, hvor mange kommissioner, udvalg og arbejdsgrupper man nu vil nedsætte fra regeringens side. Det kan jo også være meget praktisk, for når vi andre rejser de pågældende problemer, kan man skyde sådanne udvalg og kommissioner frem foran sig og sige: der

siddet jo en kommission og behandler dem, så det kan vi ikke tage op eller tage stilling til på nuværende tidspunkt.

Jeg mener, at talen er et nyt vidnesbyrd om, at der er betalt en høj pris for forliget med venstre. Jeg spørger mig selv, om alle regeringens medlemmer mon føler, at denne pris er høj. Det kunne jo godt være, at der var nogle af dem, der helt reelt var enige med hr. Poul Hartling om, at krisen først og fremmest skal overvindes ved en indsats med lønomkostningerne og igennem besparelser.

På baggrund af det forlig kunne man nok spørge, om socialistisk folkeparti fortrød, at vi bidrog til at bringe denne regering til magten — den ville som bekendt ikke være kommet til magten, hvis ikke vi havde bidraget dertil. Men det gør vi ikke, for trods alt indgik der i septemberforliget også udspil fra regeringens side, der kan sikre en 20.000-40.000 arbejdspladser, som det ville være kynisk at svigte. Det ville også være at svigte vore egne forpligtelser over for arbejderbefolkningen, om vi bare havde fejlet det til side. Jeg er overbevist om, at vi ikke ville have fået sådanne udspil fra en borgerlig regering.

Men når det er sagt, må jeg spørge: hvad så med de 100.000 eller endnu flere, som stadig vil være arbejdsløse også efter dette forlig? Hvordan vil regeringen komme dem til hjælp, ikke mindst i den nuværende situation, hvor den har ladet sig baste og binde så langt af de borgerlige? Jeg synes, åbningstalen vidnede om, at regeringen er ude af stand til at fremkomme med udspil, der virkelig er i overensstemmelse med arbejderbevægelsens og fagbevægelsens interesser og krav. På den baggrund vil jeg ikke skjule, at vi fra socialistisk folkepartis side ønsker det for en central opgave for os at gøre, hvad vi kan for at hugge forligsbåndene over og befri regeringen for den borgerlige omfavelse.

Man kunne måske mene, at jeg tog munden noget for fuld, når jeg konstaterede, at den socialdemokratiske mindretalsregering i det oplæg, der er kommet, ikke fremkommer med arbejder- og fagbevægelsens program.

Men det gjorde jeg ikke, for jeg står her med det langsigtede beskæftigelsesprogram, som specialarbejderforbundet, som statsmi-